

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De modo perfectè operandi. Cap. XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

gratiarum actionem contextam verbis suis, ex similibus loquendi formulis in sacra Scriptura relictis. Et iterum repetit: *Vbi iam satis gratias ageris, & Deum petitis ex Scriptura Diuina laudibus glorificaueris, tum iterum adhibita humilitate ordire &c.* Hinc vsum orationis Dominicæ commendans Tertullianus. *Ab ipso, inquit, ordinata, & de Spiritu ipsius iam tunc, cum ex ore diuino ferretur a-*
mutata, sui privilegio ascendit in cælum, commendans Patri que filius docuit. Et S. Cyrtianus: *Qui fecit videri, docuit & orare, vt dum præce & oratione, quæ filius docuit, apud Patrem loquimur, facilius exaudiamur &c.* Quando efficacius impetramus, quod petimus in Christi nomine, si petamus ipsius oratione. Ideo & Ecclesia, verba Misarum ex verbis sacre scripturæ collegit. Ideo olim teste Cassiano apud Ægyptios Monachos, ita incessanter operatio manuum priuatiim per cellulas exercebatur, vt Psalmorum quoque vel ceterarum Scripturarum meditatio, nunquam penitus omitteretur. Imò S. Hieronymus de Monasterio Bethlehemitico scribens ait: *Quocumq; te verbis, arator sinam tenens, Alleluia decantat; sudans messor, Psalmis se auocat; & ceterum accidens falce vites vitator, aliquid Davidicum canit.* Sic S. Chryostomus, *Quid, inquit, orans debes dicere: quod Canana: Misere mei. Breue verbum, sed clementia pelagus continet. Nam vbi misericordia, ibi sunt omnia bona.* Simili modo Abbas Isaac apud Cassianum ad multa valde proficua, dicit esse verba illa Psalmi 69. *Deus in adiutorium meum intende, Domine ad adiuuandum mihi festina.* Vnde & Ecclesia, initio omnium horarum illum adhibet, exemplo S. Benedicti fortasse, id in reg. c. 3. præscribens, & iussu S. Gregorij magni, cum adiectis versiculis: *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto, sicut erat &c.* vt scribit Arnoldus Wion Cassinensis, libro quinto ligni vitæ in Gregorio, & ex eo Alardus Gazaus in Comm. Cassiani. Terid. Modi etiam loquendi ex precibus, Ecclesiasticis depropti, sunt meliores nostris, à nobis ipsis inuentis: sicut (liceat parua componere magnis) petitio Thecæ, facta verbis, quæ eam docuerat Ioab carus Dauidi, placuit Dauidi, qui id in eius sermone agnouit, & concessit quod petiit. Sic noster Pater Petrus Faber vt scribit Orlandinus, ad leniendos purgatorij ignes, in potissimum vtebatur formulis supplicandi, quas in curandis funeribus, mandandisq; sepultura corporibus, Catholica vsurpat Ecclesia, quod iis quoque delictari Deum diceret, & præ ceteris precibus approbare, quamuis mortuorum iam animi, vobis nescientibus, & adhuc pro eorum liberatione precantibus, in cælo viuerent.

CAPVT DECIMUMSEPTIMUM.

De modo perfectè operandi.

¶ Quoad tertium punctum præsentie Dei, scilicet, quoad modum perfectè operandi, hanc

præstat, hoc, de quo egimus exercitium, frequentium mentis eleuationum ad Deum. *Præcatio, inquit S. Chryostomus: Ceu radix & Basis, omnibus ceteris subferuntur, neque secus ac nauem & domum, ea que substrata sunt, validam reddunt, ac ne soluantur contineant, ita vitam nostram orandi studium & continet, & vbi que firmam reddit, aded, vt absq; hoc, nihil boni nobis possit contingere, neque quod ad salutem conducatur.* Ideo Spiritus Sanctus monet nos: *In omnibus viis tuis cogita Deum, & ipse diriget gressus tuos.* LXX. vertunt, *rectas faciet vias tuas, id est, opera tua.* Ideo Sancti, bono modo operabantur omnia, quia operabantur, tanquam in conspectu Dei. Commendat Spiritus Sanctus S. Abel opera, quod essent iustia, Cain verò maligna. Quomodo, & cur fuerint iusta, tacet Scriptura, sed ex traditione procul dubio narrat Iosephus. *Abel, inquit, iustitiam colebat, & omnibus actionibus suis Deum præsentem ratus virtuti operam dabat.* Sic postquam Noë laudatus est: *Noë vir iustus & perfectus, additur veluti causa & origo huius iustitiæ: Et cum Deo ambulauit.* Sic Dauid, quia erat vir secundum cor Dei, & fecit omnes voluntates Dei; & fecit rectum in oculis Domini, & non declinauit ab omnibus que præceperat ei, cunctis diebus vite sue, excepto sermone vrie Harhai, ideò & præsentiam Dei habuit semper, & eius beneficio sanctè vixit. vnde ait: *Seruaui mandata tua, & testimonia tua.* Quid ad hoc conduxit, subdit statim: *Quia omnes via mee in conspectu tuo.* Vera loquitur, Nam alibi ait: *Prouidebam Dominum in conspectu meo semper, quoniam à dextris est mihi, ne commouear.* Et iterum dixit: *Oculi mei semper ad Dominum: & fructum adiunxit: Quoniam ipse cœlester de laqueo pedes meos: ne labantur in peccata, & declinent à rectitudine operum, & sanctimonia vitæ.* Simili phrasi vitur, Deum alloquens, & eundem fructum Diuinæ præsentie commemorat, Ezechias Rex Sanctus: *Obsecro Domine, memento quoeso, quomodo ambulauerim coram te, in veritate, & in corde perfecto, & quod placitum est coram te fecerim.*

Porro, hi omnes affectus, etsi breuiter, tamè vt sint Deo magis grati, & nostræ animæ proficui, feruenter sunt eliciendi, vt attingant illam perfectionem, quam Abbas Isaac apud Cassianum, vocat illam igneam & perpaucè expertam vel cognitam (imò vt proprijs dixerim) ineffabilem orationem, qua omnem transcendens humanum sensum, nullo non dicam sono vocis, nec lingua motu, nec vllâ verborum pronuntiatione distinguitur, sed quam mens infusione illius cœlestis luminis illustrata, non humanis atque angustis designat eloquiis, sed conglobatis sensibus, velut de fonte quodam copiosissimo, effundit vbertim, atque ineffabiliter eructat ad Dominum, tanta promens in illo breuissimo temporis puncto, quanta nec eloqui facile, nec mens percurrere, in semetipsam reuersa, praualeat. Emulemur itaque etiam in hoc exercitio charitumata meliora, nã qui huic exercitationi Diuinæ præsentie, ita, vt declarauit, se-

1.1. de or. do Deo.
Prou. 3. 6.
1.1. Anti. qu. c. 3. Gen. 6. 9.
1. Reg. 15. 14. Act. 15. 12. Reg. 15. 5. Psal. 118. 163.
Pf. 15. 8. Pf. 24. 15.
4. Reg. 20. 3.
Coll. 9. cap. 2. 5.

se impendet, experietur Dei beneficio, sua magis ac magis in dies perfici opera, & se magnis passibus ad perfectionis apicem, & cum magno Dei gustu, & eximio maioris eius gloriæ incremento à Deo attolli.

Porro supposito operum nostrorū sine perfectissimo, quem supra in secundo puncto huius exercitij explicauit, modus bene & perfecte operandi (quod solum restat) præter multa alia, quæ in peculiari Opusculo de hac re alias recensui, nunc declarandus est.

Primò. Vt fiant sine vilo peccato deliberato plenè, præstat hoc, præmissa oblatio operis Deo facta. *Si orationem operi præmiseris*, inquit S. Ephraem de orando Deo, *aditus peccato in animam non patebit.*

Secundò vt fiant pura intentione, quam explicatam habes supra cap. tertio.

Tertiò, vt fiant iuxta: Reg. Comm. *cum omni diligentia in Domino.* Quomodo fierent Christo visibiliter spectante. Hoc est, *solicium ambulare cum Domino nostro*, Deo id requirente à nobis.

Quartò, vt fiant accommodatè ad finem, ob quem instituta sunt, & à viris perfectis fiunt, iuxta illud: *In omnibus operibus tuis præcellens esto*: & vt fiant iuxta morem receptum & probatum eo in loco, in quo degis.

Quintò. Requiritur, vt fiant adæquate ad lumen internum quod habemus de modo ea faciendi, vt faciebat B. Aloysius noster, quod lumen oritur partim ex dictamine ipso luminis naturalis, partim ex doctrina acquisita per multiplicem extrinsecam instructionem, per lectionem vel audicionem hautâ, partim ex intrinseco Dei lumine infuso, quod docet, quæ fugienda, quæ adhibenda sunt ad bene operandum.

Sextò. Requiritur, vt fiant cum magno feruore animi seu actuum intensione. Hæc quinque si adfuerint, verè dici poterit, talem ambulare coram Deo, & in conspectu, ac præsentia Dei, quia non aliter faceret res, si videret oculus Christum, sua opera spectantè; adhiberet enim ad ea has sex conditiones, vt Sancti in cælo adhibent perfectissimè, quia Deum vident, ipsa Dei visione id præstante. Et talis præsentia Dei est practica, vtilis homini propter merita, & propter profectum in virtutibus insignem, & propter ædificationem aliorum in operibus externis, sed maximè propter gustum Dei, qui hoc modo operibus factis delectatur, tanquam iis, qui eius gratiæ donis cooperantur, & Christi meritorum fructus amplissimos repræsentant, in vita & moribus suis internis & externis: ornant S. Ecclesiam, & curiam cœlestem: confundunt dæmones Christi hostes: viles sunt viuis & defunctis iustis: & id assequuntur, propter quod sunt creati à Deo, & tam multis naturæ & gratiæ beneficiis ob Christi merita ditati:

Porro nemo multitudine horum actuum se obruendum putet, aut de eorum praxi desperet, sensum enim iis frequentandis affluens est animus, nec ipso initio huius exercitij, statim à tyronibus, circa omnia puncta huius Opusculi, mens occupanda est, sed modò circa vnum genus, modò circa alterum. Et reuocandum est hoc loco, monitum S. Iohannis Climaci: *Non te, inquit, ea quæ dicta sunt, perturbent: nemo nunquam repente vno sinu passu, scala omnes gradus conscendere potuit.*

Hæc nunc sufficiant, hoc loco, de modo bene operandi: de quo, ex professo fusè agam, in Opusculo, de negotiatione cœlesti toto libro secundo, & egi in alio Opusculo, de secundo, hoc est, de *Faciendū bene omnibus rebus quæ placent Deo.*

De modo colendi Deum in Sanctissima Eucharistia, & vt Sacramentum; & vt, Sacrificium est.

Ante communionem vel Sacrificium Missæ.

Consideranda primum est excellentia Sacrificij; quæ sumitur primò, ex eo, quod in illo offertur, scilicet. Christus D. ratione Humanitatis suæ, quia quia nihil est creatum excellentius, ideo nomine eius actio ipsa sacrificandi omnes alias actiones creatas excedit, etiam Sanctorum actus Deum in cælo laudantium.

Secundò. Ex ipsa ratione Sacrificij, quæ includit transmutationem, & transubstantiationem rei, quæ offertur. Hæc enim supernaturalis quiddam est, & quidem in altissimo rerum ordine supernaturalium; siquidem in aliis rebus supernaturalibus tantum ex obiecto desumitur, hic verò etiam ex ipso modo in Entitate Sacrificij, quæ quia totius substantia omnino secundum omnes partes suas, est substantialis, & supernaturalis, maximè conuersio in alteram substantiam nouam, quamuis res, quæ sacrificatur esset naturalis, adhuc ipsum tale Sacrificium supernaturale esset.

Tertiò. Ex valore huius Sacrificij, qui ex opere operato infinitus est, sicuti & merita Christi, & Passio, (et si non tam ample) ac proinde ex se tam Deo placet quam placuit actus moriendi in Cruce, cum pro redemptione nostram suam tradidit pro nobis.

Quartò. Ex significatione quam habet, scilicet, quia est repræsentatio Passionis Christi & mortis: cum ergo Passio & mors Christi res quædam stupenda, & humanum excedens caput fuerit, ac nouum quid in hoc mundo insolitumque, sicut erat insolitum Deum ipsum mori

De orando Deo.

Mich. 6.
8.
Eccli. 33.
23.

I. 2. c. 7.
v. 2.

gr. 25.

c. 3. n. 75.
& 1099.

178.